

κυνηγοῦν, ἔγινε ἀφαντος κοιν. Οἱ ἀλεποῦδες πάνε ἀφαδες κι ἀφανέρωτες Κύθν. Ὡστε νὰ τὸν δῶ ἐίνητδεν ἀνέφαντος Κύπρ. Ἐνάτε ἀφαντε (ἔγινε ἀφαντος) Τσακων. Ἀτόσον καιρὸν ἀφαντος ἐέντον (ἔγινε) Σάντ. Ἀφαντος νὰ γένη! (ἀρὰ) Ἡπ. Ἀκ'στους κι ἀφαντους νὰ ἔνη! Μακεδ. (Σιάτ.) Ἀφαδη κι ἀφάδαση γυναῖκα (ἐπὶ σεμνῆς γυναικὸς) Κεφαλλ. || Φρ. Ἀφαντους τοῦν ἀφαντάτου (τελείως ἀφαντος) Θεσσ. || Ἀσμ.

Ὅσο νὰ ποῦν ἀφίνω γειά, | σαράντα μίλια πάνε,
ὅσο νὰ ποῦν ὦρα καλή, | ἀφαντοι πάν 'ς τὸ δρόμο
Θράκ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 655 κέξ. (ἔκδ. Dindorf) «αἱ δὲ [νῆες] κεροτυπούμεναι βία... ὥχοντο ἀφαντοι». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρατος 1. β) Οὐς. τ' ἀφαντα τῆς γῆς, τὰ καταχθόνια καὶ συνεκδ. ὁ Ἀδης Ἡπ. Πελοπ. (Γύθ. Δημητσάν.) κ.ά.: Μπά, ποῦ νὰ πάη 'ς τ' ἀφαδα! (ἀρὰ) Γύθ. 2) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ ἐξαφανισθῇ Ἡπ. Μακεδ. (Βογατσ. Ζουπάν.) κ.ά.: Μουρὲ ἀφαντου, τί χαλεύς ἰδῶ; Ἡπ. Τί σκούξ' τ' ἀνήφαντου; Ζουπάν. Ἀς μὴ ἦταν νὰ φαίν'ταν τ' ἀνήφαντου! (ἐπὶ τέκνου ἀτακτοῦντος) αὐτόθ. Τί σ' εἶπα, μουρὲ ἀνάφαντου; Βογατσ. Συνών. ἀφανισμένους (ἰδ. ἀφανίζω 4). 3) Ὁ μὴ ἔχων καταφανῆ ἀποτελέσματα, ὁ μὴ γινόμενος αἰσθητός, ἐπὶ δαπάνης Θήρ. (Οἶα) Κάμπ. Ρόδ. (Κάστελλ.): Ἀφαντα ἔξοδα Κάστελλ. || Παροιμ. Μὲ τ' ἀφαδα περνοῦ τ' οἱ σιούλλοι (ὅταν τὰ ἔξοδα δὲν φαίνονται, δὲν διακρίνεται ὁ πλούσιος ἀπὸ τὸν πτωχόν) Οἶα. 4) Μικρός, ἀσήμαντος, ἀνάξιος προσοχῆς Ἡπ. Θήρ. Ρόδ. κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,31: Ποίημ.

Ἀπὸ μικρὸ κι ἀπ' ἀφαντο πουλλάκι, σταυραγέ μου,
παίρνεις κορμὶ μὲ τὸν καιρὸ καὶ δύναμι κι ἀγέρα
ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν. β) Ἀγενής, εὐτελής Κάμπ. γ) Δυστυχής, ἀθλῖος, ἐλεεινός, ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ συνων. ἐπιθ. μαῦρος πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ. Πελοπ. (Γορτυν.): Νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ σὲ λυπηθῶ, κουρούνα, χήρα, μαύρη κι ἀφαντη. Συνών. ἄραχος 4. 5) Ἀπερίσκεπτος, ἀνόητος, μωρός Κρήτ.: Ἀφαδος ἀθροπος. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 968 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «μετάστρεψε τὸ λογισμό, τὸ νοῦ σου μὴν παιδεύγης | καὶ τέτοια πράματ' ἀφαντα κι ἄμοιαστα μὴ γυρεύγης». β) Ἀπρόσεκτος, ἀτακτος Κέρκ.: Εἶναι ἀνάφαντος 'ς τὸ φαεῖ. 6) Ὁ παραλόγως δαπανῶν, σπάταλος Θήρ.: Πολὺν ἀφαδος εἶσαι. Ἀφαδη γυναῖκα.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. τ' Ἀφάντου Ρόδ.

ἀφαντώνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀναφαντώνομαι Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 59 ἀναφαντώνομι Στερελλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀφαντιῶ.

Μέσ. γίνομαι ἀφαντος, ἐξαφανίζομαι ἔνθ' ἀν.: Ἀναφαντώ'κι ἀπ' τοῦν κόσμον Στερελλ. Ἀπὸ κῆπο σὲ κῆπο, ἀπὸ καλαμεγὲς σὲ καλαμεγὲς φεύγουν, τρυπῶνουν, ἀναφαντώνονται οἱ... λαθρέμποροι Μποῆμ ἔνθ' ἀν.

ἀφάρα ἦ, Μακεδ. (Καταφύγ.)

Πιθανῶς σχετίζεται πρὸς τὸ ἀρχ. ἐπαρά.

Μόνον εἰς τὴν φρ. ἀφάρα κι κατάρα, ὅ,τι θέλει ἄς γίνη. Πβ. ἀρχ. «ἐπάρα κατάρα». Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,410.

ἀφάρδευτος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαρδευτός < φαρδεύω.

Ὁ μὴ πλατυνθεὶς, ἀδιάνοικτος.

ἀφαρεῖ ἐπίρρ. Κάμπ. ἀαφαρεῖ Κάμπ. ἀφαέρει Κάμπ.

Τὸ παλαιὸν ἐπίρρ. ἀφαρεῖ. Ἰδ. Μ. Ἐτυμολ. 175,14 «οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἀφαρεῖ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγγεσθαι».

Ματαίως, ἀνωφελῶς: Ἀφαρεῖ τὰ λέεις τὰ λόγια σου. Συνών. ἀφαρινά.

ἀφαρινά ἐπίρρ. Κάμπ. ἀαφαρινά Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφαρινός.

Ἀφαρεῖ, ὁ ἰδ.: Ἀφαρινά μιλᾷς, γιατί κάενας ἐν σ' ἀκούει. || Ἀσμ.

Μὴν πολεμᾷς ἀφαρινά, τοῦ κάκου καὶ τ' ἀνέμου.

ἀφαρινός ἐπίθ. Κάμπ. ἀαφαρινός Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀφαρεῖ καὶ τῆς καταλ. -ινός.

Μάταιος, ἀνωφελής: Ἀφαρινός κόσμος.

ἀφαρμάκευτος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφαρμάκευτος = ἄνευ φαρμάκου.

1) Ὁ μὴ δηλητηριασθεὶς Λεξ. Περιδ. Βυζ. 2) Ὁ μὴ δοκιμάσας λύπας, ὁ μὴ πικρανθεὶς σφόδρα πολλαχ.: Τὰ παιδιὰ δὲν ἀφίνουν κανένα ἀφαρμάκευτο πολλαχ. || Ποίημ.

Ἀφαρμάκευτο, ἄχ, δὲν εἶναι πανηγύρι ἐδῶ ἢ ζωή!

ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 301.

Συνών. ἀφαρμάκωτος.

ἀφαρμάκωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαρμακωτός < φαρμακώνω.

1) Ἀφαρμάκευτος 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. 2) Ἀφαρμάκευτος 2, ὁ ἰδ., πολλαχ.

ἄφαρος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.)

Ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ἄφαρ.

1) Εὐάρπαστος, ὀξύθυμος. 2) Ἀτακτος, ἐπὶ παίδων.

ἀφαρπάζω ἀμάρτ. ἀπαρπάζω Κάμπ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπορπάζω Κάμπ. ἠερπάζω Κύπρ. Μέσ. ἀφαρπάζομαι κοιν. ἀφαρπάζομαι πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀπαρπάζομαι Νίσυρ. ἠαρπάζομαι Εὐβ. κ.ά. ἠαπαράζομι Σαμοθρ. ἠαρπάχκομαι Πόντ. (Κερασ.) ἠερπάχκομαι Πόντ. (Κερασ.) ἠορπάζομαι Κάλυμν.

Τὸ ἀρχ. ἀφαρπάζω = ἀρπάζω, ἀποσπῶ. Ἀόρ. ἐπέρπαξα καὶ ἐν Ἐρωτοπ. 34 (ἔκδ. Hesselting-Pernot) «καὶ τίς μοῦ τὸ ἐπέρπαξε τὸ ὠραῖόν μου τὸ πουλλάκιν;»

Α) Ἐνεργ. 1) Λαμβάνω ταχέως ἢ αἰφνιδίως, ἐξαρπάζω Κάμπ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπέρπαξεν ἀτον ἀσ' σὸ δέρ' (τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὸ χέρι) Τραπ. Ἐπέρπαξέ με ἕναν πόνος ἀσ' σὰ μέσ' ἀπὸς Τραπ. Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἀτεῖν' τὸ νὸν ἐπέρπαξαν κ' ἔχουνε καὶ πάγουν Τραπ.

Τὸν ἐπέρπαξαν οἱ θκύλλ' Ἐβραῖοι

ἀσ' σ' ἀκρόντικα κι ἀσ' σὴν καρδίαν

Χαλδ.

Τὸ σταμνὶν ἐπέρπαξεν, τὴν νύφην ἐπέπλωσεν (ἄπλωσε, ἔδωσε) Κερασ.

Μαύρ' ὄρησιν τὸν ἐτρώσιν κι ἄσπρα τὸν ἀπορποῦσα Κάμπ. Συνών. ἀρπάζω Α 1. 2) Ἀνευλαβῶς διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα, θρασέως φέρομαι πρὸς τινὰ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ὅνταν θὰ καλατζεύω, πάντα ἀπαρπάξ' με (καλατζεύω = ὁμιλῶ) Χαλδ. Ντ' ἀπαρπάεις με; Ἀργυρόπ. Συνών. ἀναρπάζω 2, ἀρπάζω Β 1. 3) Περικαίω, ἐπιδρῶ καυστικῶς Κύπρ.: Ἀσμ.

Κρατεῖ δεντρὸν μονόρριζον ποὺ τὸ δεξὶν του δέριν, νὰ κάμνη δ-θιὸν τοῦ μαύρου του μὲν τὸν ἠερπάξ' ὁ ἥλιος. (δ-σιὸν = σκιάν). Συνών. ἀδράχων Α 2, ἀρπάζω Α 2.

Β) Μέσ. 1) Τρομάζω, ἐκπλήττομαι Νίσυρ.: Ἀπαρπάχτηκα μὲ τοῖς φωνές σου Νίσυρ. Συνών. ξαφνίζομαι (ἰδ. ξαφνίζω), ξυπάζομαι (ἰδ. ξυπάζω). 2)

